

stemmelse et objektivt strafansvar for forfatteren, fotografen m.v.

En artikel kan hidrøre fra en juridisk person, f.eks. en forening, dennes bestyrelse, et selskab eller en anden kollektiv enhed. Der findes ikke regler i presseloven om disse situationer. Det forhold, at bødeansvar for juridiske personer i dag er almindeligt forekommende, kunne tale for at pålægge den kollektive enhed som sådan det strafferetlige ansvar. Heroverfor kan for det første anføres, at det ville medføre en generel indførelse af strafansvar for juridiske personer for overtrædelser af dele af straffeloven, hvilket vil være en principiel nydannelse. Hertil kommer den konsekvens, at der ved grovere overtrædelser, hvor der ville være forskyldt frihedsstraf, da kun kunne idømmes bøde, hvilket ikke forekommer rimeligt og ville indebære mulighed for omgåelse ved at lade f.eks. en forening, netop dannet med det formål at være strafsubjekt for en strafbar krænkelse, angive som forfatter. Justitsministeriet foreslår derfor i *stk. 4 og 5*, at ansvaret i sådanne tilfælde bør påhvile medlemmerne af den juridiske persons ledelse, men med mulighed for (tillige) at idømme den kollektive enhed bødestraf.

Den type juridiske personer, der kan tænkes at være forfattere til artikler, læserbreve m.v., kan være af forskellig art. I nogle tilfælde vil der være tale om egentlige erhvervsvirksomheder eller faglige organisationer m.v., som i indlæg i pressen ønsker at fremføre deres synspunkter, medens det i andre tilfælde vil være mindre foreninger o.lign., f.eks. en grundejerforening, som er uden en egentlig administrativ ledelse ud over bestyrelsen og dennes medlemmer. Ordene i *stk. 4* »... den juridiske persons ledelse« dækker begge situationer. Det må således bero på de konkrete omstændigheder, om ansvaret skal placeres hos bestyrelsens enkelte medlemmer og/eller direktionen. Det bemærkes, at bestemmelsen naturligvis som forfatteransvaret i øvrigt, jf. lovforslagets § 10, *stk. 1*, forudsætter, at bestyrelsesmedlemmerne og/eller direktionens medlemmer opfylder tilregningskravet.

Bestemmelsen i lovforslagets § 10, *stk. 6*, er ny og indebærer, at en tekst, der offentliggøres med et nyhedsbureau som kilde ikke anses for en navngiven tekst i medieretlig forstand. Den ansvarlige for et dagblads offentliggørelse af en sådan tekst er derfor dagbladets redaktør. Bureauets redaktør er ansvarlig for videregivelsen af teksten til dagbladet og for den del af bureauets offentliggørelser, som retter sig direkte til offentligheden, f.eks. telegrammer eller telefonavisser. Bestemmelsen skyldes, at stof fra nyhedsbureauer nu omfattes af de særlige medieretlige ansvarsregler, når de i lovforslagets § 1, nr. 3, jf. § 8, *stk.*

1, nævnte betingelser er opfyldt. Om baggrunden for bestemmelsen henvises i øvrigt til betænkningen side 163 ff.

Til § 11

Bestemmelsen i *stk. 1*, der svarer til presselovens § 6, *stk. 3*, 1. pkt., indebærer, at redaktøren er ansvarlig for indholdet af en unavngiven artikel i skriftet, selv om lovovertrædelsen ikke kan tilregnes redaktøren som forsætlig eller uagtsom. Redaktøren er således ansvarlig på objektivt grundlag. Det vil ofte være en redaktionssekretær, der træffer den konkrete afgørelse om offentliggørelse af en unavngiven artikel, men reglen i § 9, *stk. 1*, udelukker, at der kan gøres ansvar gældende mod redaktionssekretæren. Til unavngivne artikler henføres artikler, der slet ikke indeholder oplysning om forfatterens identitet, og artikler, der nok er forsynet med forfatterens navn, billede eller offentligt kendte pseudonym, men hvor dette er sket mod forfatterens vilje. Et »falsk« læserbrev, d.v.s. et læserbrev, der er indsendt af en ukendt person og af denne underskrevet med en andens navn, anses - hvis det offentliggøres under dette navn - som en unavngiven artikel. Det samme gælder et læserbrev, som er indsendt og offentliggøres under et opdigtet navn.

Overskrifter, forsidehenvisninger, oversigter over artiklers indhold o.lign. må normalt anses for at være dele af det unavngivne stof. Hvis forfatteren til en navngiven artikel selv har skrevet den overskrift, hvorunder artiklen offentliggøres, anses overskriften dog for at være en del af den navngivne artikel og således omfattet af § 10; det samme gælder, hvis overskriften til en navngiven artikel nok er produceret af en anden end forfatteren, men hvor overskriften ikke går videre, end der er fuldstændig dækning for i artiklens tekst. Det understreges, at redaktørens ansvar begrænses af de objektive straffrihedsgrunde, der som nævnt i bemærkningerne ovenfor til § 10, *stk. 1*, kan medføre straffrihed for forfatteren. Redaktøren vil således normalt være ansvarsfri for offentliggørelsen af en ærefornærmende sigtelse, for hvilken der er ført sandhedsbevis, eller for en ikke uberettiget videregivelse af en meddelelse eller et billede af privat karakter.

Omfattet af redaktøransvaret efter § 11, *stk. 1*, er formentlig også den situation, hvor en artikel - navnel eller unavngiven - ikke i sig selv indeholder en materiel krænkelse, men hvor tilføjelsen af f.eks. et foto eller en anden artikel (af en anden forfatter) i samme skrift instituerer den strafbare overtrædelse. Som eksempel kan nævnes det tilfælde, at retten under behandlingen af en straffesag i medfør af retsplejelovens § 31, *stk. 3*, nedlægger forbud mod, at der sker offentlig gengivelse af sigtedes navn, stilling eller bo-